

Anna iegāja istabā. Vienistabas dzīvoklis neizskatījās nolaists. Tomēr pietrūka mājīguma. Pārāk askētiski. Istabā atradās galds, divi krēsli. Uz galda portatīvais dators un divi mobilie telefoni. Uz grīdas salocītas segas, divi guļam-
maisi. Uz sienā iedzītās naglas karājās apģērba pakaramais. Vienīgais priekšmets mājīgumam – aizkari pie loga. Dubultie. Smalki balti un biezie – mierīgā tumši zaļā tonī. Kā samtains sūnas. Sieviete piegāja pie loga un rūpīgi aizvilka aizkarus. Istabā ieģrima pilnīgā tumsā.

– Tagad vari ieslēgt gaismu, ja gribi.

Andris nepakustējās. Turpināja sēdēt koridorā.

– Eh, dari, ko gribi, bet tikai tehniku neaiztiec. Šodien neko nesāksim. Jāizguļas. Pacenties staigāt klusi. Nevajag modināt kaimiņus. Es eju dušā. – Vārdu “es” Anna īpaši uzsvēra. Pārlicināta, ka vannasistabā nebūs dvieļu, sieviete paķēra segu. Viņa nevēlējās ne brīdi palikt kaila. Taču piesīdusās, mitrās drēbes tracināja, izraisot naidu. Vēlēšanās noraut tās, kaut kopā ar ādu, bija tik spēcīga, ka Anna skriešus metās mazgāties. Viņai arvien vēl šķita, ka jūt ieslodzījumā valdījušo smārdu. Mati piesūkušies ar cietuma dvaku. Smird! Anna jutās dīvaini, jo parasti diskomforts neuztrauca, kad nācās maskētā pozīcijā vairākas diennaktis nekustīgi gaidīt mērķi. Gulēja arī netīrumos, neprātojot un neuztraucoties par to, kad beidzot tiks nomazgāties.

Vannasistabā nebija iespējams ieslēgties. Anna bija pārlicināta – Kadiķis neizdomās uzmākties. Pie griestiem maza, bet ļoti spoža spuldzīte. Trūka arī aizkariņa. Nometusi drēbes, sieviete iekāpa vannā. Atgriezta dušu, noregulējot pēc iespējas karstāku ūdeni. Apsēdās tukšajā vannā. Aptvēra ceļus ar rokām, nolieca galvu, ļaujot karstumam apņemt ķermeni. Ūdens lija pāri pleciem, izmetot tikko

redzamus likumus vietās, kur ādu izķēmoja rētas. Dažādos karos iegūtas. Kreisajā rokā starp plecu un elkoni mīkstajos audos pirms pusotra gada trāpījusi Latvijas policijas snaipera raidīta lode. Ja ievainojumu būtu apkopis ārsts, tik neglītas pēdas nepaliktu. Ūdens celiņi aizlocījās tālāk pāri ķermenim. Tecēja pāri ceļiem. Labā kāja uz augšu no potītes izraibināta pleķiem un dažāda izmēra bedrītēm. Mīnmetēja šķembas. Vieglis ievainojums. Hospitāli nevajadzēja. Pašu vienības puisi piedzirdīja Annu un ar dezinficētu nazi izurbināja ķerbuļainos dzelzs gabalus ārā. Ko no algotņiem var gribēt? Neveiks karalaukā kosmētisko operāciju. Nākamajā rītā pagīru dēļ galva sāpēja stiprāk par kāju. Tad gadījās arī pāris nopietnu apdegumu. Mugura. Par laimi, degošās drēbes nodzēsa. Puisis ar vasarraibumaino snīpi, kurš viņu toreiz izglāba no liesmojošās ēkas, krita nākamajā dienā. Vienība uzrāvās uz ienaidnieka slēpņa. Anna nezināja, cik viņai rētu, neatcerējās, kā un kur gadījusies. Daži dziļi griezumi un durtās brūces gan dzija ilgi. Ievainojumi iegūti aizsargājoties. Brīdī, kad pietrūka munīcijas, viņa pacēla rokas, lai aizklātu seju. Vīrietis ar dubļiem notašķītā kamuflāžā, sapratis, ka pretinieks nešaus, izrāva nazi. Spēcīgais trieciens precīzi mērķēts kaklā. Arī profesionālis. Algotnis, kurš atbalstīja vietējās regulārās armijas zaļos zeņķīšus. Varbūt pat instruktors... Asmens pāršķēla roku līdz kaulam. Uzbrucēji saprata – klieudz sievietē. Tāpēc uzreiz nenogalināja. Ziņkārības un citu dziņu vadīti. Saņēma gūstā. Palīdzēja apturēt asiņošanu. Annai palaimējās: viņu neizvaroja, jo pretinieku vienībā, kuri viņu sagūstīja, tieši tajā brīdī viesojās žurnālisti. Gūstekni baidījās aiztikt. Tikai pratināja. Kā nu mācēja. Gandrīz līdz nāvei. Labi, ka arī karagūstekņus sūta uz hospitāli. Redz, starptautiskās konvencijas. Nākusi

pie samaņas, Anna pielika visas pūles, lai pārliecinātu personālu, ka viņa, sieviete bez dokumentiem, aizturēta kļūdaini. Ka viņa ir civilā, kas atradusies nepareizā vietā, nepiemērotā laikā. Un pavisam nepiemērotā apgērbā, ko izmantojusi, jo bijis pārāk auksts. Vērojot un vērtējot savus sarunu biedrus, ārstus, kopējus un apsardzi, ātri izdomāja leģendu, kurai nebija iespējams nenoticēt. Stāstīja, ka viņa nesen precējusies ar vietējo. Studentu, kurš mācījies ar viņu vienā universitātē. Abi studējuši angļu valodu viņas dzimtenē. Kara dēļ savu vīru pazaudējusi. Devusies meklēt bezvēsts pazudušo. Iemaldījusies aktīvas karadarbības zonā, tieši starp diviem karojošiem spēkiem. Raudāja. Lūdza Sarkanā Krusta palīdzību, pieminēja neskaitāmas starptautiskās organizācijas, kas varētu palīdzēt. Sākot no *Amnesty International* līdz *Médecins Sans Frontières*. Dīca tik ilgi, līdz ārsts, jauns amerikānis, palīdzēja aizbēgt. Un iedeva naudu. ASV dolāros. Droši vien daļu savas algas, lai meitene varētu samaksāt, ja būs nepieciešamība, par informāciju vai arī par ko citu. Lai tikai atrastu savu vīru.

Ar apsardzi tika galā vienkārši. Pirms ieplānotās bēgšanas līdzjūtīgais ķirurgs vēlu vakarā redzamā vietā hospitāļa gaitenī uz grīdas atstāja prāvu pudeli. Bez marķējuma. Apsardzes puisi, sadzērušies medicīnisko spirtu, gulēja tik cieši, ka Annai, lai pamestu hospitāli, viņus nenācās nogalināt. Viss, ko vēlējās cēlsirdīgais un naivais dakteris, – draudzīgs rokaspiediens un solījums uzrakstīt vēstuli. Anna bija gatava maksāt arī krietni augstāku cenu, lai tikai tiktu prom. Starptautiska tiesas prāva vai vietējais kara tribunāls nešķīta pievilcīga perspektīva.

Es nevaru turpināt tādu dzīvi! Lietainā laikā neciešami sāp katrs kauls. Sevišķi pirksti un pleci. Karstais ūdens

iedarbojās lieliski. Sāpes kopā ar netīrumiem aizplūda kanalizācijā. Anna priecājās, ka lidostā sapirkusies kosmētiku. Matus izmazgāja ar tiksmi. Smaržīgās putas vizēja kā perlamutrs. Patīkami glaudās gar ķermeni.

Pilnībā izbaudīt sajūtas traucēja doma, ka aiz durvīm ložņā cilvēks, kuram uzdots pēc kopīgi veicamā darbiņa viņu novākt. Protams, kamēr viņš guļ, varētu preteklim maigi atvērt miega artēriju... Nē, nedrīkst! "Saimniekiem" tas nepatiks. Primārie uzdevumi jāizpilda konsekventi. Pēc tam domāšu, kā rīkoties tālāk. Varbūt varēs iztikt bez asins izliešanas. Gan jau puisis pats uzrausies. Tādi nepārdzīvo pat pirmo apšaudi. Ložu magnēts. Noteikti! Re, kādas nepatīkšanas sameklējis! Kas viņu dzina man sekot Londonā? Honorāru par savu žurnālista darbu būtu saņēmis, ja vien būtu licies mierā. Kam tev vēl zināt vairāk par cilvēku, ar kuru esi strādājis kopā? Ziņkāre nogalina. Tev teica, esmu žurnāliste. Redzēji, ka neesi man interesants. Sapelnīji naudu – vācies! Ko pielipi kā dadzis? Es taču tev nemaz nepatīku. Kas tevi dzina mani izsekot? Bez uzaicinājuma, vardarbīgi krustojot dzīves, var nodarīt kaitējumu veselībai. Savai! Nekad nevari zināt, vai svešā nav pilna indes un nāves. Un ko tu esi panācis? Tagad zini, kas es esmu? Saproti, ko tas tev maksās? Sūdos – tieši tevis dēļ – esam abi līdz ausīm.

Anna nikni ar plaukstām berzēja rokas un sānus. Viņai krita uz nerviem, ka jādodomā par Kadiķi. Citas domas prātā nenāca.

Pārbaudījis, vai aizkari blīvi nosedz logu, Kadiķis ieslēdza gaismu. Nožēlojami. Spuldze. Tieši zem griestiem. Smalkā pelēcīgā vadā. Kā pašnāvnieks, kas pakāries savu bikšu siksnā. Nopētījis istabu, viņš devās uz virtuvi.

Meklēt maskētas miniatūro kameru actiņas? Viena ir! Ventilācijas šahtas dekoratīvā restīte pieskrūvēta ar trim skrūvēm. Ceturtā – objektīvs. Nē! Jāpārtrauc! Kāda jēga? Pat ja atradīšu vēl, aiztikt nedrīkst. Zinu, ka ir vēl. Noteikti. Lēts realitātes šovs! Ja zinātu, ka dzīvoklī nav uzstādītas novērošanas ierīces, tāpat jāizturas tā, it kā būtu.

Andris sajuta agrāk nepiedzīvotu šausmu lēkmi, kas robežojās ar paniku. Pat CIP slepenajā cietumā, pilnīgā neziņā par savu likteni, nebija tik baisi. Apziņa, ka jāuzturas vienā dzīvoklī ar profesionālu slepkavu, stindzināja prātu. Apvija kaklu ledainiem žņaugiem. It kā šobrīd līdz zodam stāvētu stindzinošā āliņģa ūdenī un vērotu, kā ledus ātri sakļaujas, tuvojoties no visām pusēm kā balti naži. Anna zināja – Andrim dots uzdevums pēc operācijas viņu nogalināt. Kadiķis uz brīdi nožēloja savu atklātību.

– Pie velna! – Andri pārņēma spējš dusmu vilnis. Sagrāba virtuves krēsla atzveltni. Līdz sāpēm sažņaudza dūres. Vēlēšanās triekt nabaga mēbeli logā bija tik stipra, ka aizcirta elpu. Arī tad, ja es nebūtu neko teicis, mani nogalinātu. Profesionāļiem liecinieki nav vajadzīgi. Arī sabiedrotie vai draugi – ne tik. Jānomierinās! Ieelpa. Izelpa. Ieelpa. Izelpa. Viens, divi, trīs... Tad jau redzēs. Kas ļauns ar mani varētu notikt? Pamodišos, bet mana galva nogriezta un nolikta uz galda... No pārsteiguma var nomirt. Man jau būs vienalga.

Nopūtiet vīrietis lika mieru krēslam. Pacentās to novietot pēc iespējas tuvāk virtuves galdam. Atgriezās istabā. Savāca vienu guļammaisu. Segu. Izņēma no Annas somas savu saini ar žāvēto gaļu un viskiju. Pagrāba maisu ar pārtiku no makdonalda. Mirkli šaubījies, izņēma no maisa salātus. Nolika tos uz grīdas. Ar kāju piestūma tuvāk

otram guļammaisam. Cerams, nebūs lempe, neiekāps savos salātos. Andris nomierinājies spēja ciniski nosprauslāties, iedomājoties, kā abi, atrodoties katrs savā telpā, kaut ko grauzīs.

Aiztransportējis mantību uz virtuvi, sāka iekārtoties uz gulēšanu. Anna arvien plunčājās. Vienatnes ilūzija uz brīdi. Turpmāk šāda greznība gadīsies reti.

Andris izklāja guļammaisu, pārmeta pāri segu. Apsēdās. Iztina hamburgeru. Remdens, bet smaržoja labi. Majonēze, sulīga gaļiņa, zaļumi... Siers. Iekodās. Un ātri apēda. Nākamais pazuda ābolu pīrādziņš. Iemetis mutē sauju kartupeļu, ātri noskaloja ar kolu. Aplūkojis krājumu, apmierināts nolēma, ka pārējo, arī žāvēto gaļu, piebeigs brokastīs. Viskiju neaiztiks. Iedzert nekārojas. Bijušais ments, kuram savā dzīvē gadījās plostot vairākas dienas pēc kārtas, nosolījās nelietot ne pīles alkohola, kamēr Anna atradīsies tuvumā. Salīdzinājumā ar risku un problēmām, ko var sagādāt apdullis prāts, ja sēdi uz bumbas ar laika degli, braukšana ar auto pat briesmīgākajā pāli bija nevainīga izklaide.

Sakasijis vakariņu paliekas papīra turzā, Andris vēlreiz aplūkoja virtuvi. Durvju nav. Dzīvokli tikai ārdurvis. Un vēl vannasistabai un tualetei arī. Bez krampīšiem. Trakonama palāta. Ne sekundi nevari palikt viens. Vīrietis paņēma virtuves krēslu. Novietoja to tukšajā durvju ailā. Šķērsām. Mēbeli nobalansēt tā, lai atbalsts tikai uz divām kājām. Krēsla muguriņa pret durvju ailu. Otru krēslu novietoja blakus, pretējā pusē. Protams, vāja aizsardzība. Tomēr labāk nekā nekas. Andris cerēja: ja Anna nāks viņu nožmiest, varbūt aizķers krēslu. Sacels troksni. Iespējams, izdosies atvairīt nāvējošo uzbrukumu. Nepadošos bez cīņas. Mierinot sevi ar domu, ka varbūt šonakt izdosies

pagulēt, Andris atrada gaismas slēdzi. Nospieda. Virtuve iegrīma tumsā. Atlaidies uz guļammaisa tāpat ar visām drēbēm, sāka lūkoties tur, kur būtu jābūt durvīm. Miegs nenāca.

Uz mirkli nogurums ņēma virsroku. Acis aizkrita. Nākamajā brīdī Andris uzlēca sēdus. Klusā skaņa, kas radās, krēsla kājām pieskaroties pie grīdas, izrāva no miega. Tukšajā durvju ailā stāvēja Anna. Tumsā kreklā un garās biksēs. Labi saskatāma tikai seja. Krēsli glīti nolikti pie sienas.

– Atnācu pateikt paldies par salātiem. Apēdu. Garšīgi.

– Netuvojies... – nikni nosēcās Andris, izmisīgi domājot, ko lai izmanto par ieroci, ja sieviete spers kaut pusoli viņa virzienā. Uz plīts atradās tējkanna. Ar to varētu iemēzt pa pieri. Protams, ja izdotos trumuli sagrābt laicīgi. Pirms uzbrukuma.

– Barikādes nebūvē: ja nokritīs, piesaistīsim kaimiņu uzmanību. – Anna mierīgi sacīja.

– Kad tu lauzi durvis, troksnis arī nebija nekāds mazais, – atcirta Andris.

– Ja gribi palikt dzīvs, apdomā katra sava lēmuma sekas. Novērsies no tā, ko tu negribi, no kā baidies. Koncentrējies tikai uz to, ko vēlies izdarīt. Par pārējo nedomā. Neraizējies! Rīt ieej dušā. Es ar tevi, tādu smerdeli, vienā mašīnā nesēdēšu. Drēbes tev arī vajag citas. Arlabunakti.

Uz jautājumu: vai mēs rīt tālu brauksim, sieviete apstiprinoši atbildēja no otras istabas. Un klusi piebilda: nekrāc, man ir trausls miegs.

Kadīķis brīdi ieklausījās trokšņos. Guļammaisa švīkstoņa. Klusa čaboņa. Kaut kādi skraukšķi. Plastmasas strīķēšanās pret grīdu – aha, salātu trauku atbīdīja. Esmu pārliecināts, ka nolika tā, lai es iekāptu, ja nu izdomātu viņu vēlāk apciemot...

– Guli vienreiz! Es dzirdu, kā tu ausis spicē un grozi savus lokatorus. – Annas teiktajā skanēja smieklu apslāpētas dusmas.

– Pati guli! Un beidz čabināties. Traucē!

– Ja tu speciāli neklausītos, nekas tevi netraucētu. Es gribu gulēt, nevis pļāpāt vai darīt kaut ko citu.

– Labi, – norūca Kadiķis, saprotot, ka Anna speciāli uzsvēra teikuma beigas. Aizmiegot Andris domāja par to, vai tas ir slikti, ja viņi saprot viens otra domas. Vai, ņemot vērā situāciju, tomēr labi?

Kadiķis pamodās līdz ar pirmo saules staru, kas slīpi iespīdēja virtuvē, iurbjoties smadzenēs. Vīrietis jutās kā gaļas liellops, kam ar nokaitētu metālu uzspiež piederības zīmi. Jau tagad, agri no rīta, jūlija saule dedzināja. Pēc dažām stundām pasaule pārvērtīsies par pekli. Latvijā, mitrā un vēsā ziemeļzemes valstī, cilvēki sāka sūdzēties par karstumu, tiklīdz termometra stabiņš pakāpās augstāk par 24 grādiem. Šodien būs trīsdesmit vai vairāk. Ja pēcpusdienā uznāks kārtējais negaiss, tad vakars un nakts būs patīkama. Varbūt būs tāda pati vētra kā vakar. Andris piecēlās un devās mazgāties. Brīdi iešāvās prātā cerība – varbūt Anna būs notinusies. Aizmukusi. Tad varētu pamest visu un doties uz mājām. Vai arī nevarētu... Varbūt doties uz policiju? Nē, labāk piezvanīt vecajiem draugiem no slepkavību izmeklēšanas nodaļas. Gan jau kaut ko izdomātu. Neziņot nevaru. Ja klusēšu par to, kas notika Londonā, simts punkti esmu līdzdalībnieks. Ja izstāstīšu visu, kā bija, tad man ir labas izredzes palikt arī uz brīvām kājām. Vismaz līdz tiesai.

Izbaudot siltā ūdens straumi, ar ļaunu prieku Andris pagrāba Annas dārgā šampūna pudeli. Iegāza sev matos

krietnu šļuku. Stāvēt zem dušas, nolēma izmazgāt kreklu. Izmantojot šampūnu. Izpurinājis slapjo apģērba gabalu, novērtēja rezultātu. Lieliski! Vislabāk garīgo uzlaboja iespēja, lai arī mazliet, bet atriebties par aizrādījumu, ka viņš smirdot. Uzvilcis slapjo kreklu, devās uz virtuvi.

– Labrīt, – darbojoties ap plīti, mierīgi, pat draudzīgi bilda Anna. – Kafiju dzersi?

– Šeit ir kafija?

– Šeit daudz kas ir. Vakar nepaskatījāties. Tagad šo to atradu, – Anna saoda sava šampūna smaržu. Nopētīja kreklu. Saprata. Iekoda mēlē.

Sēžot pie galda viens otram pretī un dzerot kafiju, abi klusēja. Andrim negribējās vakardienas kartupelišus. Arī gaļu nekārojās.

– Pabeidzi? Taisāties, – Anna sacīja, izņemot kafijas krūzi Andrim no rokām. Tad piebilda: – Pacienties šeit pie-skarties pēc iespējas mazāk priekšmetiem. Galu galā būs viss jāpārslauka. Un tas, ka esmu sieviete, vēl nenozīmē, ka veikšu visus uzkopšanas darbus.

– Kur brauksim? – Kadiķis ignorēja Annas dzēlīgumu.

– Tālu. Jāsadabū mašīna.

– Ņemsim manu.

– Labi. – Anna neprotestēja.

– Pēc stundas piebraukšu.

– Nekavējies!

– Neuzticies man, ja?